

NS naujienų biuletenis

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1107

01.06.2024 (135)

Michael Kühnen

Antroji revoliucija II tomas: Liaudies valstybė

4 dalis

Dėl rasės ir tautos

Mes manėme, kad mūsų tautos laimei ir ateičiai būtina suteikti tautiniam gyvenimui prasmę.

Pirmoji, savaime suprantama prasmė - užtikrinti nacionalinę ateitį. Tam mūsų žmonėms reikia pakankamos gyvenamosios erdvės. Reicho idėja yra Vokietijos pasaulinės galios politikos pagrindas, kuris turi pasitvirtinti įtampos lauke tarp mūsų neapykantos nusistovėjusiai pokario tvarkai ir rasinės ištikimybės būtinybės baltųjų ir spalvotųjų rasinėje kovoje.

Žinoma, visa tai teisinga tik su sąlyga, kad nacionalsocializmas ir jo idėja apie vienintelę tautos vertę yra teisinga. Tai gana diskutuotina, todėl mūsų judėjimas šiuo metu tikraja to žodžio prasme yra "partija", t. y. intelektualinės-politinės kovos dalis. - Taigi kokios yra akivaizdžios alternatyvos völkisch pasaulėžiūrai?

MATERIALIZMAS, kuris, kaip aprašyta, slepiasi už dviejų valdančiųjų pasaulio sistemų - komunizmo ir liberalaus kapitalizmo - akivaizdžiai negali suteikti prasmės nei asmeniniam, nei nacionaliniam gyvenimui.

Savaime suprantama, kad kiekviena valstybės ir valdžios forma privalo veikti taip,

kad piliečių poreikiai būtų pakankamai patenkinti, o valdantieji neturėtų nei prievarta mažinti šių poreikių, kaip įprasta komunistinėse valstybėse, nei dirbtinai juos didinti, kaip paprastai daro kapitalistiniai režimai. Tačiau tai gali būti tik pirmas būtinas žingsnis. Valstybė, kuriai tai pavyko - o baltųjų valdžioje tai iš esmės pavyko - negali išsekinti savęs vien tik administruodama šią valstybę.

Pagrindinių gyvenimo reikmių užtikrinimas yra tik pradžia. Jei gyvenimo prasmė nebus papildyta ir privalomu būdu perduota visiems piliečiams, jaunoji karta, užaugusi be orientacijos, sukils prieš šią sistemą.

Todėl materializmas nėra ir negali būti gyvenimo tikslas. Ten, kur jis yra, jis panašus į narkotikus, kurie žmogų apsvaigina ir priverčia jį pamiršti vidinę gyvenimo tuštumą. Tokių žmonių galima tik gailėtis. Jie yra nelaimingi žmonės. Čia matome priežastį, kodėl būtent turtingiausiose ir problemų neturinčiose Vakarų visuomenėse, pavyzdžiui, JAV viduriniojoje ir aukštesniojoje klasėse, Skandinavijoje ir Vakarų Vokietijoje, fiksuojamas didžiausias savižudybių skaičius, grėsmingai daugėja su gerove susijusių nusikaltimų ir psichikos ligų, o alkoholio ir narkotikų vartojimas pasiekia beviltiškus mastus. Tai psichikos ligos, kuria serga ištisos tautos, požymiai. Ši liga vadinama "materializmu kaip visuomenės gyvenimo pagrindu!"

Akivaizdu, kad idealizmas yra pagrindinė žmogiškojo gyvenimo sąlyga ir prielaida, iš tiesų pats žmogiškiausias dalykas žmoguje. Juk kiekvienas gyvūnas pats pasirūpina savo pragyvenimo šaltiniu, o kai kurios rūšys šiam tikslui sukuria labai išsivysčiusias, į valstybę panašias struktūras. Tačiau nė viena skruzdė niekada nesusimąstė apie savo aplinkos ar savo gyvenimo prasmę. Gyvenimas šiuolaikinėse komunistinėse ir kapitalistinėse valstybėse yra skruzdės egzistencija. Rytų ir Vakarų revoliucionieriai prieš tai maištauja.

Šiame kontekste mums natūraliai kyla religijos klausimas.

Trečiajame reiche buvo pavienių bandymų atgaivinti mūsų protėvių pagoniškąją religiją. Neabejotina, kad sėkmingas germanų religijos atgaivinimas būtų suteikęs völkisch valstybei papildomą, saugų pagrindą. Žmogaus religinis poreikis būtų harmoningai susiliejęs su ideologiniais valstybės ir nacionalinio organizmo pagrindais.

Panašiai bandė elgtis ir Vokietijos krikščionių protestantų judėjimas, kuris anaiptol nebuvo nacionalsocialistų išradimas, tačiau jo šaknys siekia gilią praeitį. Pavyzdžiui, imperatorius Vilhelmas II 1923 m. iš savo tremties Olandijoje rašė buvusiam karo ministrui von Steinui:

"Doorn 9.IX.23

Mano brangioji ekscelencija,

Labai dėkoju už malonų laišką. Taip, aš noriai studijuoju Šventąjį Raštą. Jūs visiškai teisus, žmonės nepasikeitė nuo to, kaip juos aprašo Šventasis Raštas, o ypač žydai. Vadinasi, jie liko tokie patys plėšikai, žudikai ir vagys, kokius mums vaizduoja Jozuės knygos, ir tapo dar ambicingesni ir piktesni, neapykantos užsieniečiams ir krikščionims kupini. Štai kodėl AŠ man turi tik istorinę reikšmę. Naujasis man yra daug artimesnis. Man Kristaus asmuo yra viskas, šalia kurio AŠ išnyksta. Stoviu ant skaidrios aukštumos Atpirkėjo šešėlyje ir žvelgiu iš ten žemyn į gily slėnį, kuriame A.T. guli užlietas rūko. Iš šio slėnio šviečia atskiros, saulės nušviestos kalnų viršūnės: didieji pranašai, atskiros psalmės, atskiri posakiai, kurie mane džiugina.

Beje, senasis kerštingas, žmones naikinantis Jahvė yra vietinis Judo dievas ir neturi nieko bendra su mūsų "Dievo Tėvo" samprata, kurios mus mokė "Sūnus". Mes esame Dievo vaikai (per Kristų), tai įtarė jau archajinė germanų tauta, kai meldėsi "Visagaliui Tėvui", apie kuri žydas nenori nieko žinoti. Mūsų Bažnyčia šiais laikais visiškai žlunga, užuot nacionaliniu ir monarchiniu mastu džiuginusi sielas, ji lieka visiškai "neutrali" ir kasdien praranda pozicijas. Įstatymų leidybos Generalinis sinodas yra bejėgių murmančių senukų paveikslas ir daro sau gėdą. Tokie drąsūs vyrai kaip žmonių mylimas Doeringas yra puolami! Bažnyčia turi tapti etnine ir nacionaline vokiečių, o ne pseudožydu, kaip yra dabar. Šia prasme stengiuosi dirbti, bet nesėkmingai. Roma veikia sumaniau; skatina katalikiškąjį kaizerį su žydu-kapitalistų pareigūnais!

*Jono ordinas nieko nedaro, bajorai nieko nedaro kaime! Ką jie galėjo padaryti, kad sustiprintų monarchą. Mintis krašte galėjo padaryti! Henris Fordas sako: "Žydai patys sukėlė pasaulinį karą!" Todėl sakau: Šalin Mozę, pirmyn su Kristumi!
Vilhelmas"*

Tiek naujoji pagonybė, tiek vokiečių krikščionys galėjo germanams vėl suteikti religiją, kuri, panašiai kaip islamas savo kultūros srityje, ne tik suteiktų individams gyvenimo tikslą, bet ir padėtų formuoti visą nacionalinį gyvenimą. Nė vienas iš šių religinių judėjimų to nesugebėjo padaryti savarankiškai. Tačiau nacionalsocialistinės liaudies valstybės užduotis negali ir neturi būti sukurti valstybinę religiją ir primesti ją tautai. Mes, nacionalsocialistai, esame įsipareigoję visiškai atskirti bažnyčią nuo valstybės ir užtikrinti religijos laisvę.

Daug ko galime pasimokyti iš Katalikų Bažnyčios, iš jos religinės sistemos ir hierarchinės tvarkos:

Kaip Katalikų Bažnyčiai per beveik tūkstantį metų pavyko savo kultūrinės sferos

žmonėms suteikti tvirtą dvasinę tvarką - kad ir ką galvotume apie šios tvarkos turinį ir formas - taip ir nacionalsocializmas sukurs dvasinį pagrindą ir taip nutrauks krypties stokos ir chaoso palapinę, kuri apėmė buvusį krikščioniškąjį Vakarą po to, kai žlugo absoliuti Romos Katalikų Bažnyčios dvasinė valdžia. Vietoj jos ateina romėniškoji Okcidento tvarka nacionalsocialistiniu, taigi völkisch-rasiniu pagrindu.

Kovinga katalikybė, neapsiribojanti vien religine sritimi, kaip tai būdinga kai kuriems fašistiniams judėjimams ir propaguojama katalikų tradicionalistų, nėra ne-problemiška politiniu požiūriu. Tačiau nereikia tikėtis, kad katalikybė vėl atgaus savo formuojančią dvasinę galią. Ji negrįžtamai tapo "pliuralistinės visuomenės" dalimi ir todėl neįpareigojančia.

Religija vis dar gali padėti individams įsitvirtinti jų gyvenime, tačiau ji nebegali formuoti dvasinio ir politinio nacionalinės bendruomenės charakterio. Tai nebūtinai turi taip ir likti. Vieną dieną, kai mes, nacionalsocialistai, sukursime liaudies valstybę su tvirta ideologija, galima įsivaizduoti, kad tokios pat religinės srovės taip pat taps galingos ir darys įtaką mūsų tautos gyvenimui. Tačiau mažai tikėtina, kad po reislamizacijos pavyzdžio krikščioniškoji ar bet kuri kita religija vėl galės formuoti pasaulį. Tai tapo nacionalsocialistinio judėjimo užduotimi.

Pripažinome, kad nei materializmas, nei religija, kad ir kokia ji būtų, negali įveikti baltųjų pramoninių tautų dvasinio ir protinio lūžio, gilios krizės. Tai pasiekti gali tik pasaulėžiūra, kuri yra išipareigojusi idealiai susiformavusiai mūsų žemyno tradicijai. Vienintelis šios tradicijos paveldėtojas yra nacionalsocializmas.

Tačiau - klausia mūsų oponentai - ar būtinai žmonės turi būti vieninteliai žmogaus gyvenimo prasmės nešėjai? Ar yra alternatyvų?

Buržuazinis-liberalusis individualizmas nuolat skelbia individo vertę. Jis sąmoningai skiriasi nuo mūsų - kaip jis vadinamas okupacinės Vokietijos konstitucinės apsaugos ataskaitose - "völkisch kolektyvizmo". Nekreipkime dėmesio į tai, kad šis liberalizmas, glaudžiai susipynęs su nežmoniška kapitalistine ekonomine sistema, nuolat trypia savo paties vertybių sistemą, pats to net nepastebėdamas. Pažvelkime vien į liberalizmo ideologiją:

Asmens laisvė, jo gerovė ir gyvenimas yra aukščiausia vertybė, už kurios žmonės ir valstybė aiškiai atsilieka. Jų užduotis iš esmės yra tik užtikrinti laisvą individo raidą.

Toks individo sudievinimas yra absurdiškas. Tai nelaimingi, vargšai žmonės, kurie vienintelę savo egzistencijos prasmę mato savo trumpame gyvenime - gimti, dirbti, džiaugtis, mirti. Šis buržuazinis individualistinis egoizmas, susijęs su šešiasdešimčia ar septyniasdešimčia savo gyvenimo metų, esą yra viskas? Kaip

apgailėtina mirties patale sau pasakyti: "Vienintelė mano gyvenimo prasmė buvo laisvai tobulėti. Dabar tas gyvenimas baigėsi. Taigi rezultatas bus beprasmė, tuščia niekybė".

Ar toks gyvenimas ir mirtis iš tiesų yra prasmingi, gražūs, humaniški? Ne. Individo gyvenimas turi prasmę ir vertę tik tada, kai jis peržengia savo paties ribas, kai jis panaudojamas kažkam ilgalaikiam.

Net jei liberalizmas pasiektų savo utopinį tikslą ir sukurtų "atsakingų piliečių" visuomenę, kurioje kiekvienas individas tobulėtų pagal savo svajonę apie laimingą ir visavertį gyvenimą, ši visuomenė vis tiek liktų beprasmė, tuščia ir negyva be pagarbos praeičiai ir be atsakingo rūpesčio ateitimi.

Asmens laisvė įgyja vertę ir prasmę tik tautinės bendruomenės ryšyje. Be šio ryšio individo gyvenimas yra bevertis ir beprasmis, nes iš jo nieko nelieka. Bevardis vergas, visą gyvenimą priverstinai dirbęs Egipto imperijos šlovei pastatytų piramidžių darbus, nugyveno prasmingesnį gyvenimą nei nuo televizoriaus ir laisvalaikio priklausomas Vokietijos pilietis, kurio vienintelis rūpestis - nemirti nuo riebios širdies ligos! Štai kokia gili, vidinė prasmė slypi už taip dažnai demonizuojamo nacionalsocialistų šūkio:

"Tu esi niekas! Tavo žmonės yra viskas!"

Šis suvokimas nesumenkina individo vertės, bet ją sustiprina, nes įtraukia jį į nacionalinės istorijos prasmę. Jei taip nebūtų, joks žmogus niekada nebūtų išdrįsęs ir paaukojęs savo gyvybę už idėją, niekas nebūtų nukraujavęs visų laikų mūšių laukuose!

Kiekvieną kartą, kai žmogus sąmoningai kelia sau mirtiną pavojų, kad pasisakytų už tikslą, nesusijusį su jo paties gyvenimu - už savo artimą, už savo tikėjimą, už savo tautą, - jis tyčiojasi iš absoliučios individo vertės ideologijos apgailėtino bailumo, kuris įmanomas tik istorijos neturinčiuose, dekadentiškuose paskutiniuose laikuose.

Ne. - Individo gyvybė nėra ir negali būti didžiausia vertybė. Būtent todėl, kad nacionalsocializmas save laiko aukščiausios asmenybės ir rasės vertybės įsikūnijimu, mes turime palikti šį buržuazinį požiūrį toli už nugaros.

Tik tas žmogus, kuris vystosi ir tobulėja santykyje, gyvena prasmingą gyvenimą. Tuomet jie taip pat turi teisę tikėtis, kad liaudies valstybė stengsis žmoniškai formuoti jų gyvenimo aplinkybes. Nenorime grįžti prie Egipto ar sovietinio priverstinio darbininko - žinoma, nenorime grįžti ir prie bejausmės vartojimo mašinos.

Nacionalsocializmas reiškia žmogaus išlaisvinimą, socialinį teisingumą ir orumą.

Žmogus yra individas - todėl jis taip pat siekia individualios laimės, bet jis taip pat ir visų pirma yra bendruomeninė būtybė amžinoje grandinėje nuo mirusiųjų iki dar negimusiųjų savo tautos - todėl šis gyvenimas ir laimės siekis įgyja prasmę ir vertę tik per ryšį su šia tauta! Marksistams liaudis galiausiai yra nereikšminga sąvoka be prasmės ir turinio. Savo internacionalistinėje iliuzijoje jie proletariatą paverčia istorijos prasmės nešėju.

Lemiamas marksizmo ideologijos trūkumas yra jos tikėjimas istorinės raidos neišvengiamumu. Iš to kyla gilus nežmoniškumas ir abejingumas tikriesiems darbininkų klasės siekiams. Karlas Marksas tai išreiškė taip: *"Tai nėra klausimas, ką tas ar kitas proletaras ar net visas proletariatas įsivaizduoja kaip savo dabartinę tikslą. Tai klausimas apie tai, kas jis yra ir ką jis bus priverstas daryti istoriškai pagal šią būtį"*.

Tuo tarpu tapo pakankamai aišku, kad kiti žmonės visada verčia žmones ką nors daryti, bet ne "istorija". Būtent tada žmonės teigia pripažįstantys ir vykduontys istorijos prasmę. Todėl darbininkų klasei, atkakliai besipriešinančiai "istoriniam neišvengiamumui", akivaizdžiai reikėtų vedlių ir "avangardo", kuris veiktų jos vardu - nes ištikimam marksistui neišivaizduojama, kad istorija neišvengiamai neveda į komunizmą. Tada Leninas žiauriai ryžtingai nubrėžė šią pasekmę ir taip įtvirtino bolševikų tironiją.

MARKSIZMAS niekada nebuvo darbininkų klasės mąstymo būdas ir įsitikinimas, bet objektyviai visada buvo buržuazinių intelektualų ideologija, kurie savo intelektualinėje arogancijoje yra abejingi darbininkų norams, koncepcijoms ir idėjoms. Marksizmas yra nesusipratimų griovys tarp "darbininkų klasės avangardo", komunistų partijos, ir tikrosios darbininkų klasės ir veda arba į visagalybę - kai sovietiniai tankai garantuoja ramybę, - arba į bejėgiškumą - kai trūksta prievartos priemonių - tų buržuazinių intelektualų, kurie laiko save istorijos vykdytojais.

Marksizmo visagalybė ir bejėgiškumas yra tik dvi to paties dalyko pusės. Tačiau būtų nesąžininga neigti, kad sąžiningi ir idealistiškai nusiteikę marksistai trimis būdais bandė ištrūkti iš šios lemtingos savo ideologijos aklavietės:

Maoizmas, reformų socializmas ir nedogmatinis socializmas.

Kuo skurdesnės žmonių gyvenimo sąlygos, kuo didesnė neįveikiama praraja tarp mažytės visagalės ir neišivaizduojamai turtingos aukštesniosios klasės ir žmonių masės, tuo labiau reikia esminės sąlygų revoliucijos. Kai kur tokia padėtis besivys-

tančiose šalyse lemia, kad komunistų grupėms pavyksta sumažinti atotrūkį tarp jų ir žmonių. Tai ypač pasakytina apie maoistinę Kiniją, tačiau čia galima paminėti ir Kubą. Taip atsitiko todėl, kad istorijos akimirka žmonių - ne tik darbininkų klasės - interesai sutapo su jų komunistų šeimininkų interesais: skurdas ir atsilikimas turi būti panaikinti!

Tai neturi nieko bendra su marksizmo ideologija ir tikėjimu istorine proletariato užduotimi. Tai veikiau politinė organizacija žmonių, kurie pagaliau ieško saugaus pragyvenimo šaltinio. Ir iš tiesų sunku įžvelgti, kas maoizme iš tikrųjų yra marksistinio - Mao tse tungas: "Liaudis ir tik liaudis yra pasaulio istorijos varomoji jėga!" - jei nepaisysime frazeologinio antstato. O tai savo ruožtu paaiškina kitų nacionalinio revoliucinio judėjimo Trečiajame pasaulyje žavesį ir charizmą. Jų marksizmas dažniausiai tėra tik baltos spalvos, kad gautų politinę ir finansinę pagalbą iš komunistų valdymo sferos. Šie judėjimai su marksistine ideologija turi mažai ką bendro: jie labiau primena fašizmą, kaip jį apibrėžė Benito Mussolini - fašizmas yra nacionalizmas + socializmas.

Pats maoizmas yra tam tikra kinų fašizmo atmaina. Tačiau neatrodo neįmanoma, kad po maoizmo įsigalėjimo Kinijos vadovybė vėl priartės prie sovietinio modelio, bent jau šalies viduje. Tuomet vėl atsivers atotrūkis tarp valdančiųjų ir valdomųjų. Bet kuriuo atveju trečiojo pasaulio socializmas dažniausiai yra fašizmas, kuris nedrįsta savęs taip vadinti!

Išsivysčiusiose pramoninėse šalyse socialiniams reformatoriams marksistams pagaliau pavyko įsitvirtinti darbininkų klasėje. Šią sėkmę atpirko nepripažįstamas, bet atkakliai praktikuojamas marksizmo ideologijos atsisakymas.

Iš tikrųjų reformų socializmas, ypač socialdemokratizmas ir profsąjungų judėjimas, turi didelių nuopelnų gerinant darbininkų klasės gyvenimo sąlygas. Būtų nesąžininga tai tiesiog neigti. Tačiau šis reformų socializmas, kuris turėjo vis labiau tolti nuo savo marksistinių ištakų, kad įtiktų darbininkams, nuo Pirmojo pasaulinio karo pabaigos prarado savo raison d'être.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFGABENKAMPFGRUPPE
November 1938
April 2017

Der Kampf geht weiter !

Siebing Jahre nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die antinationalsozialistische Bewegung stärker als je zuvor in der Weltgeschichte. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Marxismus, Kommunismus, Verfassung, Verfassung und Verfassung haben nicht amgehört, das Kino der gesamten Welt umarmt hoch geliebten Führer Adolf Hitler zu entdecken.

Alle Nationalsozialisten sind würdevoll, Völker- und Rassenangelegenheiten werden schärfen an Schärfe im Kampf um die Erhaltung unserer weißen Völker. Die Bewegung ist eine soziale Bewegung, aber die Größe des hochgeliebten Führers ist kein auch viel größer als in die Vergangenheit.

Die unerwünschten Gegenstände sind nicht, die Völkern - gegen alle weißen Völker (1) - zu begreifen. Keine Mittel sind Ermordung, Überforderung und Rassenvermischung.

Ob "Agga" oder "Gagga", die in "Waldung" oder im Braunkohle, die mit "Propaganda" beauftragt oder auf einem Schiffsfeld an der Art. Jeder Nationalsozialist hat seine Pflicht!

Hail Hitler!
Gerdhard Lank

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NS naujieņu biuletenis
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Prickinė ataskaita
Interviu su Molly
Trečioji dalis

NSK: Dabartiniai jūsų projektai aktyviausiai susiję su filosofija ir menu.

Apibūdinkite savo požiūrį į tokių temų poveikį politikai.

Molly: Daugiasiausia dėmesio skiriu Adolfui Hitleriui ir "Žmonijos armijai" (www.mourningthefanatic.com/truth.htm). Dabar jau turia 21 puslapį, o dar tiek daug turia padaryti. Antrojo pasaulinio karo studijos yra absoliutus informacijos laukas. Ieškai informacijos apie visus dalykus, o randi dar du dalykus, kuriuos reikia iširti. Jautiesi tarsi archeologas, atkasinąjantis palašdota praeitį. Praeiti, kurios Jie nemorety tikėti į dienos šviesą. U2 informacijos ir nuotraukų antplūdį vis galime padekoti internetui. Metams bagant iš praeity Jermes kempelų į paviršių šikalo šim retų daiktų. Dažnai atrodo, kad tai

the
NEW ORDER
Number 178 (1/2) Printed 1/17 April 26, 2017 (136)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defamation have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware citizens and racial kinemen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture distortion, and race-mixing.

Whether "Agga" or "Gagga", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!

Hail Hitler!
Gerdhard Lank

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

**NSDAP/AO yra didžiausias pasaulyje
Nacionalsocialistinės propagandos tiekėjas!**

Spausdinti ir internetiniai periodiniai leidiniai daugeliu kalbų

Šimtai knygų daugeliu kalbų

Šimtai svetainių daugeliu kalbų

SS Defender
against Bolshevism
by Reichführer SS Reichsleiter Himmler

**FOR DANEMARK!
MOD BOLSCHEVISM!**

Translated from the SS Original

Julius Streicher, Der Stürmer Picture Book

**The Poisonous
Mushroom**

Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Reichsleiter Heßmann

**Hitler
in Italy**

**HITLER
in ITALIEN**
DER FÜHRER

English / German Deutsch / English

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch

**The Sins of
High Finance**

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild

English - German / Deutsch - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!

www.third-reich-books.com

NSDAP/AO

Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to
find out how
YOU can help!